

AMALIO PÉREZ HIRALDO

PREGONER

“PENSAVA QUE VENIA A UN POBLE TRANQUIL DE 3.500 HABITANTS, PERÒ EM VAIG TROBAR LA PRIMERA SETMANA SANTA QUE ES TRIPLICAVA LA POBLACIÓ”

Montse Torrado

L'Amalio Pérez Hiraldo és el nou pregoner de Cubelles. Vaig a veure'l per fer-li aquesta entrevista només cinc dies després que se li fos comunicat l'encàrrec i reconeix que “tinc una primera versió del pregó ja escrita”. I és que l'Amalio és un home metòdic i ordenat, que em rep llegint la premsa. Viu a la mateixa casa que el va acollir l'any 1983, quan es va instal·lar a Cubelles. “Coneixia Cubelles de passar per la carretera, anant cap a Sitges on els meus sogres tenien una casa”, explica.

Nascut a Casp (Saragossa) el 1953, es va llicenciar en Medicina i Cirurgia per la Facultat de Medicina de Saragossa l'any 1976. Va iniciar la seva trajectòria professional a Bot (Terra Alta) immediatament com a metge interí i, el 1980, després d'aprovar les oposicions al Cos de Metges Titulars, va demanar la plaça del mateix municipi, de poc més de 1.000 habitants. L'any 1982 es va especialitzar en Medi-

cina Familiar i Comunitària per la Universitat de Barcelona i, amb dues filles, la Clàudia i la Victòria, i un fill acabat de néixer, l'Amalio, decideix demanar plaça a Cubelles, més a prop de la capital pensant ja ens els estudis dels fills. Aquell febrer de 1983, quan va arribar, nevava a Cubelles i la Clínica Rural i habitatge del metge, on es va instal·lar i on encara avui (reformada) resideix, era una casa freda i poc condicionada per a una família amb tres nanos.

“Pensava que venia a un poble tranquil, amb poc més de 3.500 habitants, però em vaig trobar amb molta feina”, recorda el doctor Pérez. I és que només dos mesos després, cap a finals de març, va arribar la primera Setmana Santa “i va ser terrible!”. I no bromeja, perquè la població es triplicava i l'únic metge del municipi era ell, amb l'ajuda d'en Miguel Zafra, el practican, que feia petites tasques d'ATS. L'atenció era de 24 hores, perquè com que

la consulta estava on vivia, s'havien d'atendre totes les urgències que arribaven. "No sospitava que tenint un hospital a 4 quilòmetres, no hi hagués urgències" explica encara sorprès.

I això suposava les visites programades al consultori, les urgències, les visites domiciliàries o les revisions pediàtriques, però també les feines pròpies de metge forense, revisió d'habitatges i locals... "Eres El Metge, i no un metge", resumeix. Com a anècdota, recordem plegats aquells cartells que tenien preparats abans de sortir a sopar un dissabte a casa d'alguns dels molts amics que va anar fent a Cubelles i que servien perquè, tant la Policia Local com els que els veïns que hi anaven per una urgència, el poguessin localitzar. Després d'alguns ensurts, es va acordar amb la Policia Local que fossin ells qui el localitzessin, si realment es tractava d'una urgència i l'Amalio, abans de sortir de casa, els avisava d'on estaria. Estem parlant d'una època sense mòbils, però una metodologia que s'ha anat fent, per exemple, en la farmàcia de guàrdia fins fa no gaire.

Per contra, Cubelles va suposar per a l'Amalio i la Lali, i els seus tres fills, un lloc on fer grans amistats i tenir a prop dues capitals de província on poder donar als fills una millor educació. De fet, una de les primeres persones amb qui va contactar i que va generar una amistat per sempre va ser amb el Manuel Lora, qui aleshores era el director de l'única escola del municipi, el CEIP Josep Andreu Charlie Rivel. I dels companys d'escola també van sorgir noves amistats que, encara avui, es mantenen i que ben segur seguiran el pregó del pròxim 14 d'agost.

L'Amalio ha vist el creixement de la sanitat al municipi. Des del pas de la clínica rural al primer Centre d'Atenció Primària del carrer Joan XXIII l'any 1990, on "érem tres metges i teníem infermeria i pediatria

i on vaig poder fer de tutor del MIR de persones que ens feien un reforç". Aquell centre ràpidament es va quedar petit i el 2008 el departament de Salut construïa l'actual CAP de Cubelles, on l'Amalio es va integrar com un dels metges de família fins a la seva jubilació.

Ha estat el metge de referència per a diverses generacions de cubellencs i cubellenques al llarg del prop de 40 anys de dedicació a la sanitat pública. Ara, un cop retirat, i amb dos dels seus fills instal·lats professionalment en punts geogràfics mundials, gaudeix d'una altra manera d'una de les seves passions: el mar. I és que per a un metge de poble rural, com era Cubelles quan va arribar, el mar "no és el mateix quan estàs de vacances o quan has de treure de l'aigua persones mig ofegades amb una taula de fusta. Ara gaudeixo de la platja i dels esports nàutics".

Reconeix que l'elecció de la comissió del pregó li va arribar per sorpresa i que l'accepta com un gran honor i, tot i que en cap cas va pensar a dir que no, sí que va témer pel que se li venia al damunt. "No estic acostumat a parlar davant de tanta gent", diu. A més, l'emplaçament de Can Travé li resulta molt especial per la gran amistat que va mantenir amb l'Antonia Maristany, la Sra. Tona, fins al mateix moment del seu traspàs.

El pròxim 14 d'agost quan pronunciï el pregó tindrà molt a prop seu a la seva dona, la Lali; i la seva filla Clàudia, el seu gendre Agus i tres dels seus nets, l'Hugo, el Bruno i el Lucas. Però també el seguiran des de la República Dominicana i Austràlia dos dels seus fills, la Victòria i l'Amalio, les seves parelles, el Kike i la Delia i els seus quatre nets, l'Àlvaro i el Matías i l'Amalio Pablo i la Carmen que no s'ho perdran malgrat la distància.

Victor Lora Ordaz